

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobkyně: **A. B., státní příslušnost**
t. č. bytem
zastoupena advokátem Mgr. Radkem Strnadem
se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 7. 2018, č. j. CPR-29000-2/ČJ-2017-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 2. 8. 2018 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23. 7. 2018, č. j. CPR-29000-2/ČJ-2017-930310-V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 7. 9. 2017, č. j. KRPB-60542/ČJ-2017-060026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 3 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 téhož zákona. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 21. 10. 2016 do 15. 12. 2016 byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání.
2. Žalobkyně podává předmětnou žalobu pro nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že pro výkon práce na území České republiky nepotřebovala disponovat pracovním povolením. Žalobkyně byla k datu 16. 12. 2016, kdy byla správním orgánem prvního stupně kontrolována při výkonu práce na pracovišti Karlova pekárna s.r.o., provoz Tišnov, na adrese U Svratky 962, 666 01 Tišnov, studentem přípravného jazykového kurzu na VUT v Brně, směřujícího k jejímu dalšímu vysokoškolskému studiu akreditovaných studijních programů této vysoké školy, přičemž forma tohoto studia byla prezenční, a to po dobu dvou semestrů od 1. 10. 2016 do 31. 8. 2017. Žalobkyně poukazuje na § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v rozhodném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), dle něhož platí, že povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 5). Podle § 5 písm. d) tohoto zákona se za soustavnou přípravu na budoucí povolání považuje mj. doba prezenčního studia na vysoké škole. Žalobkyně spadala podle zákona o vysokých školách pod program celoživotního vzdělávání, který v rámci členění tohoto zákona je upraven v části páté jako studium na vysokých školách. Dále poukazuje na směrnici Evropského parlamentu a rady č. 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 (dále též „směrnice č. 2016/801“), která byla přijata mj. za účelem sjednocení podmínek vztahujících se k poskytnutí přístupu na trh práce členského státu studentům, kteří v tomto státě studují, aby mohli pokrýt část nákladů na studium. V čl. 3 odst. 3 směrnice je dána definice studenta, dle které se za studenta považuje mj. i státní příslušník třetí země přijatý ke studiu na vysokoškolské instituci, což zahrnuje i přípravný kurz předcházející takovému vzdělání.
3. Žalobkyně dále namítá, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán vycházel zejm. ze stanoviska Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj

a Zlínský kraj, který však nezákonným způsobem rozšiřuje pojem soustavné přípravy na budoucí povolání ve vztahu k době prezenčního studia na vysoké škole, tento výklad byl navíc proveden v neprospěch žalobkyně.

4. Současně žalobkyně nesouhlasí se sdělením Vysokého učení technického v Brně, institutu celoživotního vzdělávání, v rámci kterého bylo uvedeno, že žalobkyně je studentem, který navštěvuje v akademickém roce 2016/2017 „Intenzivní kurz českého jazyka pro cizince – přípravný jazykový kurz ke studiu na VŠ“, nepřipravuje se na budoucí povolání ve smyslu ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, nýbrž se připravuje na budoucí studium na vysoké škole. Zde měl být dle žalobkyně proveden výklad podle zmíněné směrnice, dle které je studentem rovněž osoba studující i přípravný kurz předcházející vysokoškolskému vzdělávání a lze obojí toto studium považovat za přípravu na budoucí povolání. Správní orgán prvního stupně se navíc předmětnou směrnicí vůbec nezabýval, ačkoliv v rámci svého vyjádření k podkladům řízení pro vydání rozhodnutí jí žalobkyně argumentovala. Z tohoto důvodu v této části žalobkyně považuje prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
5. K závěru žaloby žalobkyně polemizuje s výkladem správního orgánu prvního stupně stran § 12 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře a jeho vztahem na termín soustavné přípravy na budoucí povolání upravený v § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Dle žalobkyně souvislost mezi oběma zákonnými úpravami není možná, neboť v textu ust. § 5 písm. d) absentuje odkaz na zákon o sociální podpoře.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí, neboť v žalobě jsou obsaženy totožné argumenty, na které již bylo žalovanou reagováno.
7. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dne 15. 12. 2016 ve 20:00 hodin byla správním orgánem prvního stupně provedena pobytová kontrola se zaměřením na oprávněnost pobytu cizinců a oprávněnost k zaměstnání na území České republiky na pracovišti společnosti Karlova pekárna s.r.o., Brněnská 158, 667 01 Židlochovice, provoz Tišnov na adrese U Svratky 962, 666 01 Tišnov. Dle sdělení vedoucí provozu v provozovně pracuje několik cizinců, kteří jsou pracovníky dodavatelské firmy Žalobkyně k prokázání totožnosti předložila platný cestovní doklad Ruska č. s platným vízem č., s platností od 24. 11. 2016 do 31. 8. 2017, typ D, počet vstupů MULT, délka pobytu 281, za účelem studium – jiné než směrnice 2004/114/ES. Při kontrole nepředložila platné povolení Úřadu práce k zaměstnání ani živnostenské oprávnění, které by ji opravňovalo provádět pracovní činnost, na základě čehož s ní bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.
8. Ze správního spisu dále vyplynulo, že na základě žádosti správního orgánu prvního stupně Institut celoživotního vzdělávání VUT v Brně zaslal ve vyjádření ze dne 17. 1. 2017, podle něhož žalobkyně navštěvuje přípravný jazykový kurz a požadovanou docházku a studijní povinnosti si plní. Podle *Jednotného potvrzení o přijetí ke studiu* ze dne 29. 8. 2016 byla žalobkyně přijata do prezenčního dvousemestrového studia *Přípravný jazykový kurz organizovaný VUT v Brně, jakožto veřejnou školou, k dalšímu studiu akreditovaných studijních programů technického, ekonomického a humanitního zaměření, studijního*

programu: Veterinární a farmaceutická univerzita v Brně, Fakulta veterinární medicíny. Dle vyjádření Karlovy pekárny s.r.o, byla žalobkyně poskytnuta jako pracovní síla na základě smlouvy o dílo se společností Uvedené doložila kopií smlouvy o dílo, uzavřenou mezi společnostmi Karlovou pekárnou s.r.o. a ze dne 29. 7. 2016, dohody o provedení práci uzavřenou mezi žalobkyní a společností dne 21. 10. 2016 a dalších dokladů souvisejících s výkonem zaměstnání žalobkyně. Správní orgán si také vyžádal stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 2. 2017, podle něhož se na žalobkyni nevztahuje výjimka podle ust. § 98 zákona o zaměstnanosti a musí tedy disponovat povolením k zaměstnání. Z vyjádření Úřadu práce ČR ze dne 28. 2. 2017 vyplývá, že žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání ani souhlasné závazné stanovisko k zaměstnanecké kartě, ale byla ze strany zaměstnavatele nahlášena podle ust. § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Institut celoživotního vzdělávání VUT v Brně správnímu orgánu zaslal stanovisko ze dne 3. 4. 2017, podle kterého se žalobkyně jako účastnice *Intenzivního kurzu českého jazyka pro cizince - přípravný kurz ke studiu na VŠ*, nepřipravuje na budoucí povolání, ale pouze na studium na vysoké škole. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ohledně možnosti vycestování cizince ze dne 27. 6. 2017 se podává, že vycestování žalobkyně do země původu nepředstavuje rozpor s mezinárodními vztahy. Ze stanoviska Státní inspekce práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 30. 5. 2017 vyplývá, že žalobkyně není jako účastník kurzu celoživotního vzdělávání studentem prezenčního studia na vysoké škole ve smyslu zákona o vysokých školách a nepřipravuje se tak trvale na budoucí zaměstnání podle ust. § 98 zákona o zaměstnanosti.

9. Dne 10. 5. 2017 žalobkyně do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedla, že do České republiky poprvé přicestovala v roce 2016, naposledy v březnu 2017, a to za účelem studia na VUT v Brně. V současné době studuje intenzivní kurz českého jazyka pro cizince, který je přípravou na vysokoškolské studium na VUT v Brně. Dále hodlá studovat na Veterinární univerzitě v Brně. Studium má 4 dny v týdnu a výuku řádně plní. Je si vědoma, že se k zaměstnání potřebuje rozhodnutí vydané Úřadem práce, ale bylo jí řečeno, že se na ni vztahuje výjimka, jelikož studuje na vysoké škole. Známi ji poradili společnost, která je jejím zaměstnavatelem. V Karlově pekárně s.r.o. dělala pomocné práce při výrobě pečiva. V České republice není členem žádného sdružení či spolku a nemá zde žádný majetek. Na území Evropské unie nemá nikoho. V domovském státě má rodiče a další příbuzenstvo, s nimiž je v pravidelném kontaktu. V návratu do žalobkyni nic nebrání.
10. Prostřednictvím právního zástupce se žalobkyně dne 31. 7. 2017 vyjádřila k podkladům ve správním spise. Uvedla, že správní orgán prvního stupně vychází z nesprávného právního posouzení ustanovení zákona o zaměstnanosti, podle kterých je nutné považovat studium přípravného jazykového kurzu na vysoké škole za soustavnou přípravu na budoucí povolání.
11. Podle prvostupňového správního orgánu žalobkyně prokazatelně vykonávala závislou práci, aniž by disponovala potřebným povolením k zaměstnání. Ve vztahu k argumentaci žalobkyně pak uvedl, že přípravný jazykový kurz na vysokou školu nelze považovat za prezenční formu studia na vysoké škole. Správní orgán vycházel z předmětných podkladů založených ve správním spise a dospěl k závěru, že se na žalobkyni nevztahuje výjimka

povinnosti povolení k zaměstnání podle ust. § 98 ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. K tomu dodal, že žalobkyně nesplňuje podmínky soustavné přípravy na budoucí povolání ani v režimu zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále též „zákon o státní sociální podpoře“).

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání. Žalovaná v napadeném rozhodnutí posoudila prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž v postupu správního orgánu prvního stupně neshledala žádné pochybení, které by způsobovalo jeho nezákonnost, a ztotožnila se s jeho závěry.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

13. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
16. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
17. Žalobkyně předně namítá, že správní orgány obou stupňů dospěly k nesprávným závěrům, že žalobkyně byla povinna disponovat pro výkon práce na území České republiky povolením k zaměstnání. Dle jejího názoru se na její osobu vztahovala výjimka uvedená v ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Dále poukazovala na nesprávnost odkazu na právní úpravu obsaženou v zákoně o státní sociální podpoře a na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí, neboť v nich absentuje vypořádání se s argumentací žalobkyně ohledně směrnice č. 2016/801.
18. Krajský soud předně uvádí, že mezi stranami není sporný skutkový stav věci zjištěný správními orgány, podle něhož žalobkyně disponuje vízem za účelem studia (školení, stáž)

– jiné než směrnice 2004/114/ES, navštěvuje jazykový kurz ve formě celoživotního vzdělávání a v době pobytové kontroly vykonávala v zaměstnaneckém poměru u společnosti pomocné práce spočívající ve výrobě pečiva v provozovně společnosti Karlova pekárna s.r.o.

19. Krajský soud nejdříve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná, o tak závažnou vadu, k níž je soud povinen přihlížet i z moci úřední a která má podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (zejména pak rozhodnutí ve správním soudnictví) je věnována rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost kupříkladu tehdy, jestliže z něj jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Dále pak lze v tomto smyslu za nepřezkoumatelné považovat rozhodnutí, jehož odůvodnění je vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním, či pokud z výroku nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl. Mimo to se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130. Soudní judikatura pak věnuje nemalou pozornost též otázce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64), přičemž v tomto ohledu je za nepřezkoumatelné považováno především takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, či kupříkladu rozhodnutí, které se opomíjí vypořádat s argumentací účastníka řízení. Přitom je nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění rozhodnutí. Jakkoliv se shora zmiňovaná judikatura týká zejména nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudních, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18, dovodil, že v zásadě tytéž podmínky platí i pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů.
20. Krajský soud vyhodnotil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jako přezkoumatelné, neboť netrpí ani vnitřní rozporností či vadami, jež by způsobovaly jejich nicotnost (nedostatek pravomoci správního orgánu vydat napadené rozhodnutí, absolutní nemožnost či trestnost plnění, absolutní nedostatek projevu vůle správního orgánu a jiné závažné vady). Z argumentace obsažené v rozhodnutích je zřejmé, že nosné právní a skutkové otázky byly vypořádány. Co se však týče absence vypořádání námitky stran směrnice č. 2016/801, krajský soud uznává, že se správní orgány touto námitkou výslovně nezabývaly. Žalobkyně na tuto směrnici, konkrétně čl. 3 odst. 3, odkazovala ve vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 30. 7. 2017. Podle správních orgánů studium přípravného jazykového kurzu na VUT v Brně nelze považovat za prezenční studium na vysoké škole podle ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Tato předmětná ustanovení čl. 3 směrnice č. 2016/801 do českého právního řádu implementují. Podle znění čl. 3 odst. 3 „se studentem rozumí státní příslušník třetí země přijatý ke studiu na vysokoškolské instituci a přijatý na území členského státu, aby se věnoval jako své hlavní činnosti řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské

kvalifikace uznané daným členským státem, včetně diplomů, vysvědčení nebo doktorátů získaných na vysokoškolské instituci, což může zahrnovat přípravný kurz předcházející takovému vzdělávání v souladu s vnitrostátními právními předpisy daného členského státu nebo povinnou stáž.“ Z dikce tohoto ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že členské státy mohou cizince, který navštěvuje přípravný kurz na vysokoškolské instituci, považovat za studenta, na kterého by tato směrnice dopadala, ale není to jejich povinností. Česká republika však do svého právního řádu neimplementovala možnost uznat status studenta i příslušníku třetí země, který navštěvuje takový přípravný kurz. Pokud tedy správní orgány svou argumentaci postavily pouze na výkladu ust. § 98 písm. j) a ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, přičemž se opomněly výslovně zabývat i směrnicí č. 2016/801, nezatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností.

21. Stěžejní otázkou však je, zda žalobkyně byla povinna disponovat povolením k zaměstnání či lze přípravný jazykový kurz na VUT v Brně považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání a toto povolení tak není potřeba.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců *„policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.“*
23. Podle ust. § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti *„povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 5).“*
24. Podle ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti *„se za soustavnou přípravou na budoucí povolání rozumí doba denního studia na střední škole, konzervatoři, vyšší odborné škole a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky a doba prezenčního studia na vysoké škole9), a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku.“*
25. V daném případě je nezbytné vymezit, zda lze přípravný jazykový kurz na VUT v Brně považovat za prezenční formu studia na vysoké škole a tím tedy i za soustavnou přípravu na budoucí povolání, jak stanovuje ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Dle žalobkyně je v tomto směru rozhodná pouze prezenční forma studia, přičemž není rozhodující, zda ji je možno považovat za studenta vysoké školy či nikoliv. Samotný čl. 3 odst. 3 směrnice č. 2016/801 výslovně umožňuje rozlišovat mezi řádným studiem vedoucím k získání vysokoškolské kvalifikace a přípravným kurzem na takové studium, který může, ale také nemusí být pro účely směrnice považován za relevantní. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy je poté ve vztahu k vymezení prezenčního studia na vysoké škole v ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti prostřednictvím poznámky pod čarou č. 9) odkazováno mimo jiné na zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých

školách“). Podle § 2 odst. 1 zákona o vysokých školách „*vysoká škola uskutečňuje akreditované studijní programy a programy celoživotního vzdělávání. Typ vysokoškolské vzdělávací činnosti je určen typem uskutečňovaných akreditovaných studijních programů. Typy studijních programů jsou bakalářský, magisterský a doktorský.*“ Institut celoživotního vzdělávání je pak upraven v § 60 tohoto zákona, podle něhož může být nanejvýše uskutečňováno v rámci akreditovaného studijního programu a v jehož odst. 3 je pak výslovně stanoveno, že vzdělávání v programu celoživotního vzdělávání nezakládá jeho účastníkům právní postavení studenta podle tohoto zákona. V případě jazykového kurzu, který žalobkyně navštěvuje, se jedná o druh celoživotního vzdělávání, které je pouze přípravou na budoucí studium některého z akreditovaných studijních programů. Přestože tedy zákon o zaměstnanosti v tomto ohledu hovoří pouze o prezenčním studiu na vysoké škole, je podle názoru krajského soudu třeba interpretovat daný pojem v souladu s právní úpravou obsaženou v zákoně o vysokých školách. Ta je jednoznačně založena na rozlišování mezi studiem v některém z akreditovaných studijních programů a celoživotním vzděláváním, které danému vysokoškolskému studiu v zásadě pouze předchází. Účast na přípravném jazykovém kurzu ve formě celoživotního vzdělání proto není ani v případě žalobkyně prezenčním studiem na vysoké škole, které by představovalo soustavnou přípravu na budoucí povolání podle ust. § 98 písm. j) ve spojení s ust. § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti, a jak zároveň umožňuje, avšak nikoliv obligatorně stanovuje čl. 3 odst. 3 směrnice č. 2016/801. Krajský soud se tak ztotožnil se závěry správních orgánů, včetně stanovisek VUT v Brně, Ministerstva vnitra ČR a Státní inspekce práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, v nichž se podává, že účast na přípravném jazykovém kurzu v rámci celoživotního vzdělávání na VUT v Brně nelze považovat za studium ve smyslu příslušných ustanovení zákona o vysokých školách.

26. Co se týče odkazu správních orgánů na právní úpravu obsaženou v zákoně o státní sociální podpoře, tak tento dle krajského soudu není přílehlavý, neboť se v posuzované věci nejedná o řízení ohledně některého z právních vztahů v oblasti státních sociálních dávek, jak je taxativně vymezuje ust. § 2 tohoto zákona. Tento nedostatek však nelze považovat za vadu, která by měla za následek nezákonnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány svá rozhodnutí postavily na zcela jiné argumentaci.
27. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. září 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně